

**REPUBLIKA HRVATSKA**  
**VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE**  
**Z A G R E B**  
**Frankopanska 16**

Poslovni broj: UsII-25/17-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Andree Pejković Rabi, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, Jurišićeva 19, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Udruge G., Z., koju zastupa izvršna direktorica J. B., u predmetu radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 24. svibnja 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/13-01/98, urbroj: 401-01/02-16-11 od 30. prosinca 2016.

Obrazloženje

Povjerenik za informiranje rješenjem klasa: UP/II-008-07/13-01/98, urbroj: 401-01/02-16-11 od 30. prosinca 2016. pod točkom I. poništio je rješenje tužitelja, klasa: UP/I-008-02/13-03/2, urbroj: 514-10-13-01 od 25. studenog 2013., točkom II. obavijestio je Udrugu G. da su informacije o svim informacijama pohranjenim u bazi podataka sudskog registra javno dostupne i objavljene putem internetske stranice, točkom III. odbio je zahtjev Udruge G. za ponovnu uporabu baze podataka sudskog registra u dijelu koji se odnosi na adrese stanovanja, točkom IV. djelomično je odobrio Udruzi G. pravo na ponovnu uporabu baze podataka sudskog registra koja je javno objavljeno putem internetske stranice dostavom navedene baze u strojno čitljivom obliku, osim u dijelu koji se odnosi na adrese stanovanja, te je točkom V. naložio tuženiku da u roku od 30 dana od primitka tog rješenja postupi sukladno prethodnoj točki rješenja.

Rješenjem tužitelja od 25. studenog 2013. odbijen je zahtjev zainteresirane osobe Udruge G. kojim je tražila pravo na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija pozivom na odredbe članka 23. stavka 5. točke 2. i članka 30. stavka 4. točke 2., a u vezi članka 15. stavka 3. točke 1. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj 25/13.) zbog toga što postoje osnovne sumnje da bi se objavljivanjem informacija onemogućilo učinkovito, neovisno i nepristrano vođenje sudskog, upravnog ili drugog pravno uređenog postupka, izvršenje sudske odluke ili kazne.

Tužitelj tužbom pobija točku I., IV. i V. navedenog rješenja tuženika.

Poziva se na odredbe Zakona o sudskom registru ("Narodne novine", broj 1/95., 57/96., 1/98., 30/99., 45/99., 54/05., 40/07., 91/10., 90/11., 148/13., 93/14. i 110/15.), odredbe Naputka o osiguranju, pohranjivanju i zaštiti sudskog registra ("Narodne novine", broj 29/96.) i Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o načinu upisa u sudski registar ("Narodne novine", broj 127/14.) te na odredbu članka 5. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj 25/13. i 85/15.) te smatra da tužitelj ne bi trebao biti tijelo kojem se naređuje da dostavi bazu podataka sudskog registra u strojno čitljivom obliku. Smatra da je prilikom donošenja rješenja trebalo imati u vidu odredbu članka 27. stavka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama prema kojoj tijela javne vlasti nemaju obvezu informaciju izraditi, prilagođavati ili izdvajati dijelove informacije ako to zahtijeva nerazmjern utrošak vremena ili sredstava niti se od tijela javne vlasti može zahtijevati da nastavi ažurirati, nadograđivati i pohranjivati informacije u svrhu ponovne uporabe. Upozorava da objava podataka iz sudskog registra u strojno čitljivom obliku nije kopija sudskog registra ili paralelni sudski registar već samo izvadak, odnosno presjek kroz pregled podataka sudskog registra na određeni dan, sat i minutu te upozorava na činjenicu da su u sudski registar godišnje izvrši oko 100000 upisa, što bazu podataka sudskog registra čini vrlo složenom i zahtjevnom. Smatra da bilo kakva ponovna uporaba podataka iz sudskog registra koji su dostupni u strojno čitljivom obliku, odnosno iz izvora koji nije izravno ili u realnom vremenu preuzet iz sudskog registra, može biti izvor informacija koje po prirodi stvari ne mogu biti relevantne, a za koje je vrlo velika vjerojatnost da će se netko u njih pouzdati i uporabiti ih kao pouzdane, a sve kraj notorne činjenice da postoji pravno relevantni te svima bez naknade dostupan izvor podataka, to jest mrežno objavljeni sudski registar. Poziva se na Smjernice o preporučenim standardnim dozvolama, skupovima podataka i naplati ponovne uporabe dokumenata 2014/C 240/01 Europske komisije od 24. srpnja 2014. kojima se preporučuje da odgovorna javna tijela unaprijed procjene koje je skupove podataka potrebno prioritarno distribuirati, a također da ponuda i potražnja ponovne uporabe podataka podliježu tehničkim ograničenjima koja imaju ključnu ulogu u smanjenju ili maksimiranju moguće vrijednosti podataka javnog sektora za društvo i gospodarstvo te preporuku sadržanu u ovim Smjernicama prema kojoj podaci za naknadnu ponovnu uporabu trebaju biti objavljeni i ažurirani na najvišoj mogućoj razini granularnosti, kako bi se osigurala cjelovitost. Smatra da objava podataka kako je naloženo osporenim rješenjem neće moći biti ažurirana, a samim time ni podobno za neku kvalitetnu ponovnu uporabu. Zaključuje da je objava baze podataka sudskog registra u svrhu ponovne uporabe podataka koja će se objaviti samo jednom bez svakodnevnog i kontinuiranog ažuriranja te baze, svrha samoj sebi i „treniranje“ prava na ponovnu uporabu podataka koje proizlazi iz Zakona o pravu na pristup informacijama, ali bez prave svrhe i smisla. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev uvaži i poništi pobijano rješenje.

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu kojom se u cijelosti protivi tužbenim navodima, a posebno obrazlaže značaj transparentnosti tijela javne vlasti kao jedan od glavnih zahtjeva i prioriteta u radu javne uprave koja se izražava kroz zakonski uređenu obvezu proaktivne objave informacija na internetskim stranicama tijela javne vlasti i kroz pružanje, odnosno omogućavanje pristupa traženim informacijama na zahtjev korisnika, što se nadopunjava i obvezom osiguravanja ponovne uporabe informacija ili njihovom proaktivnom objavom (otvoreni podaci). Poziva se na zelenu knjigu o informacijama javnog sektora u informacijskom društvu te Direktivu o ponovnoj uporabi informacija 2003/97/EU i njezine izmjene koje su inkorporirane u Zakon o pravu na pristup informacijama. S obzirom na pozivanje tužitelja na Smjernice o preporučenim standardnim dozvolama, skupovima podataka i naplatu ponovne uporabe dokumenta 2014/C 240/01 od 24. srpnja 2014. tuženik ukazuje da Europska komisija navodi pet prioriternih područja tematskih kategorija skupova podataka za koje vlada najveća potražnja ponovnih korisnika diljem EU, a koje bi mogle imati prioritet pri stavljanju na raspolaganje za ponovnu uporabu, a to su trgovačka društva i skupovi podataka: registri trgovačkih društava i poduzeća (popis registriranih trgovačkih društava,

vlasništvo i podaci o upravljačkoj strukturi, identifikacijske oznake registracije, bilance itd.). Predlaže da Sud žalbu odbije.

Zainteresirana osoba, Udruga G. dostavila je odgovor na tužbu kojim se u cijelosti protivi tužbenim navodima, a kako tužitelj nije napravio, niti pokazao procjenu utroška vremena i sredstava za izdvajanje jednog podatka (adrese stanovanja) smatra da se neosnovano poziva na odredbu članka 27. stavka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama. Ističe da javni interes za traženim informacijama postoji, jer već postoje i komercijalni servisi koji naplaćaju pristup podacima koji djelomično koriste informacije iz sudskog registra, pri čemu nikad nije dovedeno u pitanje ponovno korištenje takvih informacija s obzirom na pitanje njihove ažurnosti.

Tuženi zahtjev nije osnovan.

Rješenjem tuženika pod točkom I. poništeno je rješenje tužitelja od 25. studenog 2013. kojim je zahtjev zainteresirane osobe za ponovnu uporabu informacija odbijen pozivom na odredbu članka 30. stavka 4. točke 2. u vezi s odredbom članka 15. stavka 3. točke 1. Zakona o pravu na pristup informacijama kojima je propisano da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev za ponovnu uporabu informacija ako postoji osnovana sumnja da bi njezino objavljivanje onemogućilo učinkovito, neovisno i nepristrano vođenje sudskog, upravnog ili drugog pravno uređenog postupka, izvršenje sudske odluke ili kazne. Rješenjem tuženika utvrđeno je da ovaj razlog za odbijanje zahtjeva za ponovnu uporabu informacija nije osnovano i valjano obrazložen, budući da se tuženik isključivo poziva na odredbe Napatka o osiguranju, pohranjivanju i zaštiti podataka sudskog registra, pri čemu nije argumentirao mogućnost da bi se onemogućavanjem ponovne uporabe narušio kakav konkretan sudski, upravni ili drugi pravno uređeni postupak. Osporenim rješenjem, također je ukazano na okolnost da je predmetni Napatka donesen 1996. odnosno prije stupanja na snagu Zakona o pravu na pristup informacijama i drugih propisa mjerodavnih za konkretan slučaj. Obrazloženje rješenja tuženika također sadrži razloge na temelju kojih je tuženik utvrdio da ne postoje druga zakonska ograničenja propisana odredbom članka 15. stavka 1., 2. i 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. Kako je zainteresirana osoba podnijela zahtjev za ponovnu uporabu informacija, a tuženik je u provedenom postupku, na zapisnik dana 23. studenog 2015. izjavio da se iz baze podataka sudskog registra podaci mogu izvesti u neki od strojno čitljivih oblika to je točkom IV. djelomično uvažio zahtjev zainteresirane osobe na ponovnu uporabu baze podataka sudskog registra, dostavom navedene baze u strojno čitljivom obliku, osim u dijelu koji se odnosi na adrese stanovanja. Pri tome je tuženik imao u vidu da su adrese stanovanja, iako javno objavljene i sadržane u sudskom registru sukladno Zakonu o sudskom registru, osobni podaci, te da bi se objavom tih podataka za ponovnu uporabu omogućilo da se adresa stanovanja obrađuju u bilo koju drugu svrhu od one izvorne svrhe za koju su informacije nastale. Tužitelj neosnovano pobija rješenje tuženika ističući kako ne bi trebao biti tijelo kojem se naređuje da dostavi bazu podataka sudskog registra u strojno čitljivom obliku, jer je informacija prema odredbi članka 5. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani i nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), a tužitelj od zaprimanja zahtjeva zainteresirane osobe, niti tužbenim navodima nije doveo u sumnju okolnost da posjeduje tražene informacije. S obzirom na zaprimljeni zahtjev, dakle zahtjev za dostavu traženih podataka u ponovno upotrebljivom formatu u smislu odredbe članka 28. Zakona o pravu na pristup informacijama, tužitelj, je, ako je smatrao da nije tijelo javne vlasti koje bi bilo obvezno dostavljati tražene informacije u strojno čitljivom obliku, bio dužan zahtjev ustupiti u smislu odredbe članka 21. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama. Kako je međutim tijekom provedenog postupka tužitelj dao izjavu prema kojoj se svi podaci koji se nalaze u bazi sudskog registra mogu izvoziti (zapisnik od 23. studenog 2015.) sud je ovaj tužbeni razlog ocijenio neosnovanim.

Tužitelj pravilno navodi da objava podataka iz sudskog registra u strojno čitljivom obliku nije kopija sudskog registra već samo izvadak sudskog registra na određeni dan, sat i minutu, zbog čega je kod ponovne uporabe informacija svaki korisnik upoznat s činjenicom da su podaci vezani za određeno vrijeme, a nisu dostupni u realnom vremenu.

Tužitelj se također pravilno poziva na odredbu članka 27. stavka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama kojom je propisano da će u svrhu ponovne uporabe informacija tijelo javne vlasti učiniti svoje informacije dostupnima u elektroničkom obliku kad god je to moguće i primjereno pri čemu nema obvezu osigurati pretvorbu informacija iz jednog oblika u drugi niti osigurati uporabu dijela informacija, te nema obvezu obnavljati određenu informaciju samo u svrhu ponovne uporabe.

Dostava tražene informacije u svrhu ponovne uporabe opravdana je javnim interesom i kako tuženik navodi sukladna stajalištima Europske komisije. Tužitelj naravno nema obvezu obnavljati ovu informaciju samo u svrhu ponovne uporabe, već će o tome sam odlučiti između ostalog i temeljem Smjernica o preporučenim standardnim dozvolama, skupovima podataka i naplati ponovne uporabe dokumenata 2014/C 240/01 Europske komisije, na koje se u tužbi poziva.

Iz navedenih razloga Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan zbog čega je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučio kao u izreci.

U Zagrebu 24. svibnja 2017.

Predsjednica vijeća  
Ana Berlengi Fellner, v.r.